VOLUME 58, JULIUS 15, 1966 No. 14. SZÁM — 1966 JULIUS 15.

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De előbb hiirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

JÉZUS AZ ISTENHEZ VEZETŐ ÚT

"Én vagyok az út . . . Senki nem mehet az Atyához, csak én általam". (Jn.. 14:6.)

Minden úton két irányba lehet menni. Persze nem egyszerre. Lehet távolodni a céltól, de lehet közelíteni is felé. Lelki vonatkozásban a helyzet hasonló. Lehet az életre menni, de lehet tévelyegve el is veszni az úton. Maga az élet is egy út és haladni kell rajta. Megállás nincs.

De ez természetes is. A habok nem állnak meg a forrásnál, hanem mindjárt erekké s aztán folyókká, később deltákká s aztán tengerré lesznek. De még itt se állnak meg. A Tenger állandó mozgásban van, sőt sok esetben vízhegyekké emelkedve, megfélemlítő zúgással rohan a part felé. Megrázza a tengertjáró óriásokat. Erejének ütése alatt recseg, ropog a hajó minden porcikája. Irtó robajjal vágja magát a sziklapartanak s aztán vissza húzódik felbőszült haraggal, hogy ismét támadhasson . . . Ilyen morajló és állandó haladás az élet is, ami még a halál pillanatában se szünik meg. De akkor már nem mi választjuk meg a célt és nem abba az irányba megyünk amelybe szeretnénk, hanem oda visznek, ahová — talán — nem szeretnénk menni.

Ekkor már minden ember szeretne üdvözülni, de előbb csak Isten szeretné üdvözíteni az embereket . . . Istenhez nem vezet sok út, hanem csak egy. Nincs helye se alapja annak az általános felfogásnak, hogy haladunk különböző utakon s végül Istennél mindnyájan találkozunk. Nem ; Ezerszer is nem ! Istenhez csak egyetlen út vezet és ez Jézus Krisztus, aki minden emberi okoskodást megdönt ezzel a kijelentéssel: "Én vagyok az út . . . Senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam".

A vallásosság útján nem lehet Istenhez jutni.

Mózes azt kérdezte egyszer a zsidó néptől: "Melyik nép az, amelynek olyan rendtartása van, mint nektek . . . ? " S valóban azt kell mondanunk, hogy az említett nép vallása fenséges volt. Prófétái lélekkel áthatott főpapjával. Kőbe égetett isteni parancsokkal. Pompásan épített és diszített Szövetség-sátorával s később pompásan épített templomával, amely a népnek büszkesége, a világnak pedig csodája volt. Felszentelt áldozati oltárával. Szabályosan előírt rendtartásokkal stb. De később már azt kellett mondja az Úr mind ezekre:

"Mire való nekem véres áldozataitoknak sokasága? . . . megelégeltem a kosok egészen égőáldozatait és a hizlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm. Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjetek, ki kivánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok ? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhold, szombat s ünnepre fehívás; bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni". (És. 1:10-14.) De ezzel nincs vége az Isten elkeseredett panaszának, hanem tovább folytatja rosszalását a nép vallásos cselekedeteire vonatkozóan:

"Aki bikát öl, embert üt agyon; aki juhval áldozik az ebet öl; aki ételáldozattal jő, disznóvért hoz elém; aki tömjént gyújt, bálványt imád ! Miként ők így választák útaikat és lelkök útálatosságaikban gyönyörködött: Aképpen választom én is az ő megcsúfolásukat és rájuk hozom amitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották és a gonoszt cseekedték szemeim előtt s amit nem szerettem, azt választották". (És. 66:3-4.) Istennek ez a kijelentése világosan rámutat arra, hogy a vallás csak addig jó, amig az emberek vallásosan is élnek. De amikor már csak szokássá sűlyedt és gyakorlása szélsőséges, útálja az Isten.

Később a farizeusok csoportja tartotta magát, kora legjobb és legvallásosabb embereinek. De ez is annyira színezett volt, hogy Jézus pergőtűzként szórta rájuk a "jaj"-t. Képmutatóknak, meszelt koporsóknak, világtalanok vakvezéreinek nevezte őket. Vallásosak voltak, de gyilkosai is a Krisztusnak . . . A középkor inkvizitorai avagy nem-e a vallás vezető emberei voltak ? Később kik adták gályarabságra Isten hűséges szolgáit és kínoztak halálra ezreket ? A történelem alig ismer hosszabban tartó háborút a keresztes hadjáratnál. Honnan és kik élesztették ennek emésztő tűzét . . . ?

S vajjon a huszadik század temérdek vallása jobbak-e ? Nem ! Üdvözítő lényege pedig egynek sincs. Csak üdvözítő Jézus van, aki közel kétezer esztendős távlatból dörrgi felénk örökérvényű kijelentését: "Én vagyok az út . . . Senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam".

Akkor ne tartozzunk egy felekezethez sem ? — kérdezheti valaki. — Dehogy nem. Mi ezt nem mondtuk és nem mondjuk soha. Valahová tartozni kell, de azzal a határozott meggyőződéssel, hogy ott van Jézus is. De ezt ne az egyház határozza meg az ő alaposan körülírt tanításaival, hanem a te személyes meggyőződésed legyen ez. Ahol Krisztus van, ott van az élet és boldogság is. Ottan a vallás megtart keretein belöl a Krisztus közelében, aki nem csak egyetlen út az

Istenhez, hanem egyetlen közbenjáró is Isten és emberek között.

"Nincsen senkiben másban üdvösség; mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene megtartatnunk". Aki tehát a vallás útján akar üdvözűlni, észrevétlenül vallásban és nem Krisztusban hivő lesz. Nem halad az egyetlen úton és eltéved.

A lelkiismeret útján se lehet Istenhez jutni. Szükség van arra, hogy a lelkiismerettel jó viszonyba legyünk, mert ennél veszedelmesebb ellensége nincs az embernek, ami nagyon sok elmebeteg és még több öngyilkos cselekedete is bizonyit. De ez nagyon hamar jó emberekké önigazságuakká alkotja az embereket és annyira, hogy saját érdemeik után várják az Isten társaságába való bejutást. Ezek nem veszik észre, hogy kivül vannak a megváltás keretein, mert Krisztus az elveszetteket jött megkeresni és a bűnösöket üdvözíteni. Nem jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre — mondja Ő. — S ha Jézus nem hív magához, ki az, aki kivüle üdvözíthet? A Sátán nem hív magához senkit, hanem csak csábít mindenkit s erről a magatartásáról pedig tudjuk, hogy becsapással, megszégyenítéssel és kárörömme végződik.

A pokol tele lesz majd "jó" emberekkel, olyanokkal, akiket Krisztus nem tudott megközelíteni "jóságuk" folytán. Érdemébe nem tudta őket felöltöztetni. Saját rongyaikban pedig ők nem tudták az Istent megközelíteni, mert Ő csak a Fia érdemére tekint tetszéssel.

De miért csak Krisztus által lehet Istenhez jutni?

Isten nem ismer kivüle más vezetőt. Hiába próbálja valaki más betölteni ezt a hivatást, Ő nem vesz tudomást róla. De méltatlan is erre a szerepre bár ki, a benne levő gyarlóság folytán. Nincs ember, aki ne lett volna arra kényszerülve, hogy bűnének bocsánatát kérje. Jézus soha nem tette ezt. De hálát se adott Istennek soha azért, mert kegyelemml lehajolt hozzá. Ő fejülről született és mindenestől csodálatos volt. Kivüle senki sem mondhatta: "Aki engem lát, látja az Atyát, mert én és az Atya, egy vagyunk". Senki nem léphet fel Isten előtt ezzel a határozott kijelentéssel: "Atyám, akarom, hogy akiket nekem adtál, legyenek ott, ahol én vagyok".

Jézus mindég a kereszt árnyékában vezeti az embereket Isten felé. Igy Isten szüntelen látja a megváltás szimbóliumát, amelyen megtörtént az elégtétel azokért, akiket Ő Isten felé vezet.

Amikor kezét kinyújtja, hogy felemeljen egy bűnöst, kezéből mindég kicsordúl a vér és abban a pillanatban elfedi a lélek szennyét. Felöltözteti a megigazúlt bűnöst az Ő érdemébe és Isten nem az atyai háztól távozó tékozló fiút látja többé, hanem a magábaszállt, haza jött gyermeket. S amikor Jézus közeledik Istenhez egy bűnössel, mindég felzeng a kiáltás a mennyben: "Kicsoda az, aki úgy láttatik, mint egy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor?." (Én. Éneke 6:7.)

Ki az, akinek ilyen kiválóságai vannak Jézuson kivül? Senki.

Istennek kijelentései határozottak ebben a tekintetben is és Ő azt mondja: "Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez". (Jer. 15:1.) Aztán tovább említi a föld legjobb embereit: Nóét, Dánielt és Jóbot s azt mondja, ha ez a három férfiú állana előtte, sem fiakat, sem leányokat nem menthetnének meg igazságukkal, csak a saját lelküket. (Ezé. 14:14-20.)

"Jézus a bűnösök ösvénye és a szentek útja". Aki Istenhez akar jutni, annak a Krisztushoz kell jönni, mert senki nem mehet az Atyához, csak Ő általa.

Testvéreim, igyekezzetek eljutni egészen Jézus szerető szívéig. Nem nehéz oda jutni, mert oldala át lett fúrva és az út szabadá téve hozzá. Jöjjetek Jézushoz és mennybe vezet!

M. A.

Macher János:

Hogyan ismerhettem meg Isten akaratát?

2.

II. A VEZETÉS ELŐFELTÉTELEI

Mint már említettem, nincs jogunk azt követelni Istentől, hogy úgy adja tudtul akaratát, ahogy mi szabjuk meg. Azonban hozzáfűzöm még: Istennek viszont van joga bizonyos feltételeket szabni, ha igénybe akarjuk venni vezetését. Hiszen mi vesszük igénybe az ő segítségét, és nem fordítva. Melyek a követelmények, amelyeket Isten elvár tőlünk?

A KRISZTUSSAL VALÓ KAPCSOLAT.

Isten akaratát nem az ismeri fel, aki törvényeskedő módon igyekszik különböző paragrafusokat betartani. Isten vezetését nem törvények betartása által tapasztaljuk, hanem a Krisztussal való személyes kapcsolat által. Jézus így fejezi ki ezt: Maradjatok énbennem, akkor én is bennetek maradok. "Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek" (Jn. 15,15). Ez a kapcsolat — mi Krisztusban és Krisztus mibennünk — az első feltétele Isten akaratának megismerésére. Ez a kapcsolat a Szentszellem által jön létre. Csak az az ember képes Isten akaratát felismerni, aki a Szentszellem uralma alatt áll. Aki nem áll a Szentszellem uralma alatt, az a test vágyai alá van rendelve, és az olyan "nem veti alá magát Isten törvényének, hiszen nem is képes rá" — írja Pál apostol a római levélben. A korintusi levélben pedig ezt olvassuk: "Az érzéki ember nem fogja fel, ami Isten lelkéből ered" (2, 14). Ha tehát Isten akaratát kívánjuk megismerni és vezetését tapasztalni, elsősorban ezt a kapcsolatot kell keresnünk, és ha megvan, ügyelnünk kell rá, hogy meg ne szakadjon.

AZ ENGEDELMESSÉG.

Ez a második feltétel. "Aki megtartja parancsaimat, Istenben él és Isten őbenne" (1. Jn. 3, 24). "... teljes bizalommal lehetünk Istenhez, bármit kérünk, megkapjuk tőle, hiszen megtartjuk parancsait és azt tesszük, ami kedves néki" ((1. Jn. 3, 22). Hiába kérjük Isten útmutatását, ha nem vagyunk képesek a feltétlen engedelmességre. Nem lehet kérni Istent: mutasd meg nekem a te útadat, és ha tetszik akkor elfogadom.

Sokszor kérdezzük Istent útja felől, de aztán ha nem tetszik, úgy teszünk mint Bálám, megkérdezzük mégegyszer, hátha végül mégiscsak azt mondja, amit mi várunk. Tudjuk jól, mi történt Bálámmal. Már-már úgy nézett ki, mintha elérte volna célját, de a végén mégis a pogányokkal együtt elveszett.

Nincs isteni vezetés feltétlen engedelmesség nélkül. Ha bármimódon engedetlenek vagyunk Istennel szemben, nem számíthatunk vezetésére. Azt sem tehetjük, hogy egy parancsot átugrunk s a következőt tesszük. Isten esetleg nem mutatja meg a következő lépést addig, míg készek

nem vagyunk megtenni azt, amit már megmutatott. Sokszor itt van az akadálya lelki fejlődésünknek.

A MEGSZENTELT ÉLET.

A római levélben (12, 1-2) találunk útmutatást, melyből megérthetjük, hogy melyek a követelményei annak, "hogy felismerjük, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi kedves néki és mi a tökéletes." Nézzük csak meg ezeket.

"Testvérek, Isten irgalmára kérlek titeket: adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen egyszerű hódolatotok. Ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem alakuljatok át gondolkodástok megújulásával."

Az Istennek odaszánt és megszentelt élet vezet el az Isten akaratának felismerésére. Ha Krisztussal kapcsolatban állunk és az engedelmességben gyakoroljuk magunkat, átformálódik jellemünk, gondolkodásunk, sőt bizonyos mértékben természetünk is.

Ha valamilyen munkát ismételten végzünk, azt mondjuk: már a véremben van. Így van ez Isten akaratának megismerésével is. Minél inkább gyakoroljuk magunkat, annál könnyebben és jobban megy. Kezdjük meg ezt gyakorolni úgy, hogy azt, amit ma Isten akaratként felismertünk, egyszerűen a gyakorlatban alkalmazzuk.

IV. GYAKORLATI TANÁCSOK

Elérkeztünk sorozatunk utolsó és legnehezebb pontjához. Mindig könnyebb megmondani, hogy hogyan nem szabad, mint azt, hogy hogyan kell valamit megtenni. Főleg ebben a dologban nehéz gyakorlati tanácsokat adni, mert könnyen sablonossá válhat. És épp ezt akarjuk elkerülni. — Legjobban úgy kerülhetjük el ezt a veszélyt, ha úgy teszünk, ahogy azt az iskolában a számtannál tanultuk. Az eredményt azzal ellenőrizzük, hogy egy másik művelettel ellenpróbát végzünk.

Isten akaratának megismerésében sosem szabad egyoldalúan valamilyen módszerre támaszkodnunk, hanem minden oldalról és minden eszközzel kell vizsgálnunk a kérdést, nehogy önmagunkat megcsaljuk. Ezért a következőket nem szabad úgy értelmezni, mint önmagunkban csalhatalan módszereket, hanem mint eszközöket, melyek együttes használat esetén segítségünkre lehetnek Isten akarata megismerésében.

A SZENTIRÁS.

Ez a legfontosabb eszköz Isten akaratának megismeréséhez. Persze nem olyan módon kell használnunk, mint az az ember, aki behúnyt szemmel kezelte. Az sem segít, ha a szükség óráiban belelapozgatunk és helyzetünkhöz megfelelő idézeteket keresünk ki belőle. A Szentírás csak akkor segít, ha általa megváltozik gondolkodásunk. Ez pedig akkor történik, amikor komoly tanulmányozással és őszinte imádsággal igyekszünk Jézus Krisztus gondolkodását megismerni és magunkévá tenni. Aki a Szentírás szavait összefüggéseiből kiragadja, nem az Isten akaratát keresi, hanem a Biblia szavaival palástolja önző szándékát.

A TESTVÉRI KÖZÖSSÉG.

A legnagyobb óvatosság a Biblia tanulmányozásánál maga még nem biztosít a tévedések ellen. Szükségünk van a közösség eligazító befolyására. Isten úgy rendezte, hogy a gyülekezetben minden tagnak más adománya van. Ezek a különböző adományok kiegészítik egymást. Ezért jól tesszük, ha nehéz döntéseinkben, vagy különleges próbléméink közt hallgatunk azok tanácsára, akiknek nagyobb ismeretük, több tapasztalatuk van. Valaki, akinek elmondjuk nehézségünket, talán nem tudja magát teljesen belehelyezni állapotunkba, de annál tárgyilagosabban tudja azt megítélni. Nagyon sokat segíthet például, ha egy nehéz döntés előtt testvéri kis imakörben közösen imádkozunk Isten vezetéséért. Az Újtestamentumban számos példa mutatja, hogy az első keresztyének ezt az utat választották a legtöbb esetben.

A KÜLSŐ KÖRÜLMÉNYEK.

Ezeket sem szabad figyelmen kívül hagynunk. Isten sokszor azáltal mutatja az utat, hogy egy ajtót bezár és egy másikat nyit meg. Pál apostol így kezdte meg az európai misszióját. Ez nem azt jelenti, hogy a legkisebb akadály esetében visszafordulnunk, azt gondolva, hogy Isten elzárta az utat.

HASZNÁLJUK AZ ESZÜNKET IS.

Ne essünk abba a tévedésbe, hogy Isten akaratának kutatásánál józan gondolkodásunkat kizárjuk. A Szentszellem nem ment fel a felelősségteljes gondolkodás alól. Habár Isten természetfeletti úton is tudtul adhatja akaratát, ez még sem ment fel az alól, hogy igyekezzünk megismerni a helyzetet, melyben döntenünk kell.

AZ IMA.

Végül hadd említsem meg a legfontosabbat: az imát. Vigyük imában az Úr elé próbléméinkat és maradjunk csendben előtte. Nem elég csak elmondani, — várjunk a válaszra. Isten beváltja ígéretét, ha nem is azonnal, és nem is éppen azon a módon, ahogy mi gondoltuk, de felelni fog. Ha mindezeket a dolgokat lelkiismeretesen figyelembevettük és tüzetesen megvizsgáltuk, bízzunk Istenben, ő valamilyen módon tudtunkra adja akaratát.

Istennek az a célja, hogy mi az ő akarata szerint éljünk. Ne úgy képzeljük el őt, mint hajcsárt, aki csak arra vár, mikor lépünk félre, hogy azután megbüntessen. Édesatyánk akar ő lenni, aki ügyel lépteinkre és megóv a ballépésektől. Részükről az a legfontosabb, hogy nyitva tartsuk szemünket intéseire és készek legyünk akaratának végrehajtására.

Folytatás az előző számból

NEM KÉSIK EL AZ ÚR...

Mi volt a papok feladata a múltban? Ugyanaz, mint a jelenben! A papnap kellett másokért imádkozni és másokért áldozatot bemutatni. Ez a hivők papságának feladata a jelenben is. Nos, tudunk-e imádkozni másokért; testvéreinkért? És tudunk-e Isten előtt áldozatot bemutatni másokért? Ha kell, tudjuk-e időnket, pénzünket, kocsinkat és sok minden mást feláldozni, hogy az Úr szolgálatára lehessünk, másokért? A papság szolgálata a másokért való szolgálat volt. És az ótestamentomi papság feladata volt az Isten nagyságos dolgainak hirdetése. De ez a feladata az újszövetségi papságnak, vagyis minden egyes hivő léleknek is. Péter világosan megmondja, hogy mi, választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagyunk. De azt is megmondja, mi a feladatunk? Íme: "Hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hivott el titeket". Tehát nemcsak a prédikátor feladata az Isten hatalmas dolgainak hirdetése, de minden hivőnek. Igazi krisztusi gyülekezetben mindenki segítségére van a prédikátornak, mert mindenki szolgál... Vigasztalni, pár erősítő sort irni, másokért imádkozni stb., mind szolgálat... Isten az ő papjai, ill. gyermekei kezében megáldja a legegyszerűbb eszközöket is... Mózes pálcával, Dávid parittyával, Dorkás tűvel szerzett dicsőséget Istennek...

Nagyon fontos, hogy a prédikátort sohase a háta mögött kritizáljuk, de mond-

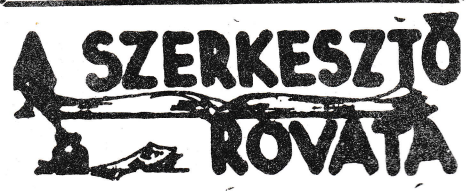
Folytatás a 4. oldalon

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
—o—
Published semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNAR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park Michigan, 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

RÁDIÓ ÁLTALI SZOLGÁLATUNK BEJELENTÉSE

Szolgálatra kész elhatározással, de remegő szívvel tesszük a szükséges előintézkedéseket arra, hogy a éter hullámai igénybe vételével keressük fel Detroit és környékének magyarajkú lakéóit, akik évtizedeken át hordozták a magyarság három színű lobogóját és megmaradtak annyira magyaroknak, hogy még ma is ennek a nyelvnek zamatja a legédesebb ínnyüknek . . .

Sokan már nem képesek arra, hogy templomba menjenek. Gyengék, vagy talán betegek is. Lelki vígaszt nagyon keveset, vagy semmit nem kapnak ők, akik mérnököket, orvosokat, katona tiszteket, technikusokat, tanárokat, tanítókat stb. adtak fogadott hazánknak. Nagyon kevesen gondolnak most rájuk egész addig, amíg haláluk hirét nem hallják. Akkor aztán rájuk emlékeznek, esetleg egy szép koszorút is küldenek koporsójára, ha mindjárt azért hogy nevüket is olvassák a temetési riportban. Igen, próbáljuk felkeresni ezeket a derék apákat és anyákat, akik unokáikat már csak nehezen értik meg. Elvisszük hozzájuk Jézust a levegő hullámain. Azt a csodálatost, aki feltámadása után át ment a bezárt ajtókon és békeséget vitt a háznépének. Jézust, akinek színe előtt meg kell jelenni mindenkinek. Őt, aki a legjobb társalgó barát elagott testvéreinknek és segíti meghalni is azokat, akik hittel szívükbe fogadják őt. Elvisszük a betegekhez, Őt, az áldott orvost, aki egyformán gyógyítja a testi és lelki betgséget . . .

De azokhoz is, akik nem törődnek lelkük üdvösségével, hogy lássák azt, hogy Jézus törődik velük és akarja megmenteni őket . . . Igen, az élet hajótöröttjeihez, özvegyek és árvákhoz egyaránt abban a szilárd meggyőződésben, hogy Jézus mellőzhetetlen az ember életében . . . Ő egy olyan dicső és hatalmas uralkodó, aki egyedül áll birodalmának évezredes fentartásában változatlanul. Változást csak ott ehet látni, hogy országának nincsenek határai s szinte a világot áthálozta már...

Rádió műsorunkat augusztus első vasárnapján kezdjük, este 8,30-9. a WBFG. F. M. rádió állomáson, a 98.7 hullámhosszan. Rádió általi szolgáatunk állandó címe lesz: JÉZUS SZAVA HOZZÁD.

Minden vasárnap este találkozunk így magyar testvéreinkkel és minket előre is boldogít az a tudat, hogy együtt ülhetünk lélekben Jézus lábainál és hallhatjuk tanításait. Kérjük testvéreinket már most megjegyezni a napot, órát, állomás nevét és a hullámhossz számát.

Vagyunk addig is tisztelettel.

Kérjük lelki testvéreinket, imádkozzanak értünk.

M. A.

Folytatás a 3-ik oldalról

NEM KÉSIK EL AZ ÚR . . .

juk meg szeretettel, ha valamit meg kell mondanunk. Ne felejtsük el, hogy ő is ember; érző szíve van, és az a szíve éppen úgy tud fájni, mint bárki másnak a szíve !

Nem gondoltál még arra, testvérem, hogy mért hal meg oly sok prédikátor szívrohamban ? Hát azért, mert oly sokszor bántják, oly sokszor okoznak neki álmatlan éjszakákat, étvágytalanságot, belső szorongást éppen azok, akik segítségére kellene, hogy legyenek . . . A prédikátor sok megrázkodtatáson megy keresztül Ha sulyos beteghez megy; ha gyászolót vigasztal, ha kétségbeesettet erősít stb., mindez őt is megrázza, hisz érző szíve van. De legjobban az rázza meg, gyötri, kinozza lelkét, ha könnyelmű hivőt kell látnia gyülekezetében.

Nincs olyan prédikátor, aki el ne fáradna néha; aki ne húllatna forró könnyeket ott, ahol csak az Úr látja . . . Magam is többször éreztem a szolgálat roppant nehéz sulyát. De egy este nagyon erős megrázkódtatáson estem át.

Magyarországon történt. Este volt, amikor látogató körutra indultam — kivételesen egyedül. A gyülekezet tagjait látogattam. Az első hajlékban testvérnő fogad, aki alig pár napja temette el férjét. Nem elég a temetési vigasztaló igehirdetés. Meg kell utána látogatni és beszélgetni kell vele. Ő könnyekkel sirt, én könnyek néikül . . . — Tovább mentem. Meghallottam, hogy egyik testvérünket baleset érte a gyárban; meg kell látogatni. Nagy fájdalmak közt volt, mikor beléptem. Beszélgettünk. Előtte a sötét jövő: mi lesz most ? A segély igen kevés, abból nem lehet megélni . . . Bátorítani próbáltam, miközben én is gyengének éreztem magam . . . — Harmadik helyen két síró nő fogad. Anya és lánya. Testvérnők Egyiküket áthelyezték valahova az ország egy elhagyott csücskébe. El kell válniók. Igyekeztem egyes igéket idézni, de előttem is ott lebegett szó: "Miért ?" — Negyedik helyre mentem. Idős testvérnőhöz nyitottam. Elsápadtam, mikor meglátam. Testvérnőnk súlyos asztmában szenvedett és kapkodott levegő után. Még látni is megrendítő volt . . .

Mind a négy helyen Bibliát olvastunk és imádkoztunk Mikor a negyedik helyről az utcára vonszoltam magamat; idegeim felmondták a szolgálatot. Zokogásban törtem ki . . . Most már igazi, forró könnyekkel sírtam, nemcsak úgy befelé hulló könnyekkel . . . Előttem állt a gyászoló özvegy; az eltört lábú testvér; a gyermekétől elválni kényszerített édesanya; a levegőért kapkodó testvérnő . . .

— Uram, én nem birom ezt... — mondtam magamban . . . De hangzott felém az Ige: "Ne félj, mert én veled vagyok . . ." Akkor féltem, hogy nem birom tovább... és ime azóta 12 esztendő telt el . . .

Látod testvérem, csak egy estéről beszéltem, amin keresztül mentem. Pedig hány ilyen estén, hány ilyen alkalmon, megy keresztül egy-egy prédikátor . . .

Testvéreim ! Szeressétek a ti prédikátorotokat. Imádkozzatok érette, segítsetek szolgálatában, tegyétek könnyebbé életét ! Isten áldása így meg fog nyugodni ezen a New Brunswick-i gyülekezete és egyenként mindannyiótukon . . .

NŐK ROVATA

Jegyző: Szerencsy Mária

Rovatvezető: Szerencsy Mária
105 Demott Lane, Somerset, N. J.
Női konf. elnöke: Bányai Andorné
Alelnök: Németh Lajosné
Pénztáros: Hajdu, Elizabeth

MÁRIA és MÁRTHA

Lukács ev. 10:38-42.

Ez a két nőalak nagyon jól ismert személy előttünk, mert sokat foglalkoznak velük, de soha nem lehet megunni a róluk való beszélgetést, mert a mi örök próblémánkba vág ez a rövid kis történet.

Úgy látszik, Mártha volt az idősebb, mert a ház is taián a nevén volt, Lukács evangélista így jegyzi meg: ". . . . befogadá őt házába." Ez egy nagyon szép vonás benne, befogadta az Úr Jézust és igyekezett, hogy ott pihenést találjon, amiért is "szüntelen szolgál vala."

Nagyon szimpatikus a vendégfogadó háziasszony. Amikor Márthát, mint vendégfogadót figyeljük, a kellemes érzés hamarosan eltünik belőlünk, mert ő egyáltalán nem úgy viselkedett, mint ahogy egy vendéggel, még hozzá egy magas vendéggel illik. Felelősségre vonta Jézust: "nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak?" Amint mindenki tudja, vendéget soha nem szoktak egyedül hagyni egy szobában, ha csak lehet, mindenki úgy intézzi, hogy a háziak közül egy valaki beszélgessen vele, amíg mindnyájan együtt nem lehetnek. Ez a hang, melyet Mártha használt nem volt finom. Ez a kifakadás szinte az egész vendégfogadást megbélyegezte. A vendég az vendég, és nem szokott rendelkezni senkinek a házában, nem szokott utasításokat osztogatni, hogy most ki hova menjen és mit tegyen. Mártha annyira el volt foglalva, hogy ezt nem ért rá figyelembe venni, benne csak az indulat dolgozott, hogy most neki kell mindent egyedül csinálni. Csak az a szolgálat igazán értékes, amely csendes, szerény, nem hivalkodó. Egy könyv előszavában ezt találtam: "A jó gazdasszonynak olyannak kell lennie, mint a pacsirtának. Koránkelőnek, frissnek, ébernek és mindenekfelett vidámnak, zengő, dalos szavunak. A jó gazdasszony tiszta, rendes, jó konyhát, pontos, rendes kiszolgáiást, meleg szíveslátást biztosít családjának és barátainak, mosolygó arccal, megmutatva, hogy neki magának öröm, ha mindezt adhatja. Hogy mindez hogyan készül **okoz-e gondot, fáradtságot, az kulisszatitka minden jó gazdasszonynak, ami ha kitudódik, elvész az illuzió.** Pedig nagyon fontos, hogy ezt megőrizzük sértetlenül."

Az Úr Jézus a sértő felelősségrevonásra is szeliden és szeretettel válaszolt: "Mártha, Mártha szorgalmas vagy és sokra igyekezel . . ." Ha Mártha valaki mással beszélt volna ilyen hangon, lehet, hogy azonnal kifordult volna házából, de az Úr Jézus ott maradt. Ő megértette és megérti ma is minden emberi problémánkat. O tudja, hogy a szorgalmas háziasszonyoknak sok dolguk van. Értékeli a munkájukat. Ő nem háborodott fel, nem vágott vissza a durvaságra. Ő szerette Márthát is. Ő csodálatos, mennyei szeretet. Óh kedves Jézus, aki elhordozol minket minden gyarlóságunkkal együtt. Csodállak Téged Uram. Óh, hogy szeresselek hűn, s igazán.

Orvosok gyakran foglalkoznak a fáradt asszony problémájával. Megállapítják, hogy a házimunka és a gyermekekkel való foglalkozás minden idejét, erejét, idegszálát felemészti annak, aki valóban törődik is családjával. Egy-egy anya sokszor nem más, mint egy örökmozgó-gép, szüntelen dolgoznia kell, nincs megállása, nincs kikapcsolása. Több megértést és szeretetet javasolnak a férjek részéről, mert a lelki fáradtságot tablettákkal nem lehet meggyógyítani, csak szeretettel. Krisztus megértésére és szeretetére mindig számithatunk kedves asszony testvéreim. Ő még ideges kifakadásainkat is türelemmel, elnézéssel veszi. Azonban a dicséreten kivül volt még valami mondanivalója az Urnak Mártha felé: ". . . de Mária **a jobb részt** választotta, amely el nem vétetik tőle."

Nemrégen olvastam egy kedves diakonissza testvérnő bizonyságtételeit, melyekben ima-meghaligattatásokról számol be. Szeretnék most ezek közül idézni: "Falusi fiatalasszonyt hoztak be a kórházba s még aznap teljes gipsz ágyba fektették. Mivel kórtörténetét én gépeltem, kikérdeztem s elmondta betegsége történetét. Pár hold földjük s három kisgyermekük van. Elhatározta, hogy vagyont gyűjt mindegyik számára s ezért férjét is kényszerítette, hogy vasárnap is vele együtt dolgozzon a földeken. Hivő asszonyok beszóltak hozzá vasárnap reggel s hívták a templomba, de ő ridegen kijelentette, hogy ilyesmire neki nincs ideje. A kis kétévest odakötözte az asztal lábához, bezárta a házat s a nagyobbakat magával vitte a mezőre kapálni. Sokszor nagyon kimerültnek érezte magát, de nem akart pihenni, mert hatalmába keritette a pénz szerelme. — Ma, vasárnap reggel egyszerűen nem birta lábát, kezét mozdítani, tehetetlenül feküdt. Az orvosi vizsgálat szerint betegsége gerincbénulás. Mi lesz a gyermekeimmel. — sírta. Isten gondot visel rájuk, mondtam. Jöttek is a falujából a hivő asszonyok, s mondták, ne aggódjon, gyermekeit szétosztották maguk között, vidámak, egészségesek és férje gondot visel a házra. Esti áhitatok után még melléje ültem s egyszer megkérdeztem, mit tehetnék érte? Kérem, irja le nekem azt a Hallalujáját: Isten velünk, a viszontlátásra. Miért kérdeztem? Az asszonyok ezzel búcsúztattak, amikor a mentő-autóba tettek s aóta szívembe cseng. — Igy lassan megérett ez a kemény lélek is arra, hogy családja s a maga lelkét is elhanyagolta anyagi javakért, s igy kérte Isten kegyelmét. Ez nem is késett. Lelkileg, testileg újjászületve hat hét mulva egészségesen hagyta el a kórházat, utravalóul az intő Igével: "Valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől és magukat általszegezték sok fájdalommal." (I. Tim. 6:6-10).

"Idegszanatóriumból hazakerült varrónő hozott be "hála-áldozatot" templomunkba, templom-tatarozásra. Súlyos beteg volt, többször meglátogattuk, s ezért csodálkoztunk viruló egészségén. Jót tett a szanatórium, mondta valaki. Dehogy, felelte ő, — az Úr az én gyógyitóm.)Mózes II. 15:26.) Ő váltotta meg életemet a koporsótól. — Ez úgy történt, hogy a sok gyógyszertől, kezeléstől már sem enni, sem aludni nem tudtam. Elmehettem volna szeliemnek a csontvázammal. A sok munka tett beteggé, mert az üzemben én vezettem a munkát, a munkatársaimat is én ösztökéltem több munkára. Idegösszeroppanást kaptam. Erősen gyógykezeltek, amitől még rosszabul lettem. Végül idegszanatóriumba kerültem, ahol "altatókkal nyugtattak." Mindig kábult vol-

tam, de nem gyógyultam. Egy józan órámban gyermekkori imádságom az Úr Jézushoz vezetett. Alázatosan elismertem, én tékozoltam el egészségemet. Ekkor látogattak meg komoly hivő lelkek, kik imádkoztak is értem és velem a gyógyulásért. — A szanatóriumból hazaengedtek, mert belátták, hogy nem tudnak rajtam segíteni. — A következő vasárnap éppen úrvacsora osztás volt a templomban. Soha nem éreztem ennek annyira szükségét és soha nem láttam annyira a hasznát, mint ekkor. Megértettem, hogy letehetem minden terhem, bűnöm, hitetlenségem Megváltóm keresztje alá s rábizhatom magam. Valami csodálatos lelki csendben vettem bűneim bocsánatának a bizonyosságát, ami teljes gyógyulást hozott. Többé nem volt szükségem gyógyszerre."

Az Úrral eltöltött csendesség fénye amely szemeinkből ragyog, nagyobb öröm lehet vendégeinkre, mintha bármilyen jó süteménnyel kinálnánk őket. **A másokért való imádkozás többet jelenthet,** mintha nagy ebédeket készitünk, és egymáshoz járunk vendégségbe. Az "imádkozó" Hydet, aki szinte szűntelenül imádkozott a bennszülöttekért, misszionárius társai bevádolták az igazgatónál, hogy nem csigyanúgy, mint ahogy Mártha is vádolta nál semmit, csak mindig imádkozik. U-Máriát. Az igazgató egy igazán újjászületett, átadott életü keresztyén volt, aki ismerte az imádkozás erejét és áldását, hadd imádkozzon. Ő teszi a legtöbbet, ezzel nyugtatta meg őket: hagyjátok, mert a hatalmas Isten karja meg fog mozdulni. Úgy is lett. Néhány hét mulva Hydet a pogányok százai keresték fel, hogy üdvösségük után tudakozódjanak s ez az imádkozó misszionárius elvezette őket az élő Isten közelébe. Hatalmas ébredés kezdödött azon a helyen.

Ismerek egy asszonyt, aki mindig nagyon elfoglalt volt. Nagy házuk volt, ahol lakókkal való foglalkozás is elég gondot jelentett önmagában, de emellett még üzletükben is sokat dolgozott, segített férjének. Gyermeke születése után még Biblia olvasásra, sőt imádkozásra sem maradt ideje, annyira feltornyosodott feje felett a sok tennivaló. Sírva könyörgött, feltárta helyzetét az Úr előtt, és kérte segítségét. Az nem késett. Az Úr értékelte ragaszkodását, és küldött valakit, aki válláról jórészben levett a terhekből és mostmár jut alkalma, van lehetősége a lelki dolgokra, az Úrnak való szolgálatokra. "Munkáikodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre."

Somogyi Gáborné, Toronto

HOL VAN Ő?

Jn. 7:11.

A Sátoros ünnep közeledett mellyel kapcsolatban nagy ünneplések voltak Izráelben. Erre az ünnepre minden férfinak fel kellett menjen Jéruzsálembe az Úr parancsa szerint. Ez egy termés betakarítási ünnep volt az egész nép részére, Mózes V. 16:13-16 alapján.

Az Úr Jézus idejében is ünnepelték ezt az ünnepet és akik csak tehették, felmentek Jéruzsálembe. Jézust is bíztatták testvérei, hogy menjen fel ő is ha híres akar lenni s mutassa meg magát a világnak, amire csak azt válaszolta, hogy még nem megy, de kérte őket, hogy menjenek fel nálanélkül. Jn. 7:8. Később Ő is felment, de csak titkon s úgy látszik, hogy a nép várta is, mert hiányzott nekik valami a Krisztus nélkül és keresték is, de mivel nem találták meg mindjárt az első napokban, feltették a kérdést: "Hol van Ő?" Ez a kérdés időszerű még a huszadik században is. A vallásos emberek mennek a templomba ma is, de Krisztus nélkül, aki aztán hiányzik is nekik, akit keresni kellene, mert nélküle soha nem lehet megelégedett boldog, senki. A lélek vágyik az Úr után. A népek keresik Jézust és kérdezik, "Hol van Ő?" Sok ezer templom van ebben az országban, de nem biztos, hogy Jézust meg lehet-e találni mindegyikben.

Gyermek koromban hallottam az Úr vívását: "Jöjjetek hozzám mindnyájan kik megfáradtatok és megvagytok terhelve és én nyugodalmat adok nektek". Mt. 11:28. Akkor még nem értettem a megvívást, de később bűnnel megterhelve kerestem az Urat és sokszor kérdeztem magamtól, hol van ő s hol találhatom meg? A templomba mentem minden vasárnap, de nem találtam Jézust, csak majd 15 esztendő után, egy kis csoportban az utcán. Ott találkoztam vele először.

Mindenki megtaláhatja Jézust, ha igazán keresi. Mt. 7:7-8. Meg lehet találni az utcán, a kórházban, az otthonokban, sőt még a börtönben is, de egész határozottan ott van az újjászülöttek gyüleketében. Zsid. 12:23. ahol a megváltottak dicsérik, mint meghalt és feltámad Urukat. I. Kor. 1:23-24.

Kedves lélek, megtaláltad-e már az Urat, vagy kérdezed szívedben, hol van Ő? Megtalálhatod még a szobádban is, amikor rád nehezedik a bűnterhe. Kiálts szívedben hozzá és mondjad: Isten légy irgalmas nekem bűnösnek. Lk. 18:13-14. Kérjed az Atyát a Jézus nevében és hamar megtudod, hol van Ő. Óh bár milliók megtalálnák őt, míg nem késő

Boda Sándor

SZEMBE A HALÁLLAL

Szembe néztem a halállal. Különös érzés volt. De mondhatom, hogy nem féltem mert tudtam, hogy az üdvösség vár rám, de mégsem akartam akkor és ugy meghalni. Akkor történt ez velem, amikor semmi értéke nem volt a magamfajta emberek életének, sőt kitüntetés járt annak, aki közülünk többeket kigyilkolt . . . Hisz bűnünk megbocsáthatalan volt, mert nem Khán, vagy Yafet, de Sém volt ősatyánk és ezért a "szörnyű" bűnért halálbüntetést rótt ki az emberi gonoszság . . .

Barátaim, jó ismerőseim irtózattal fordultak el tőlem "szörnyű bűnöm" miatt és hát nagyon helyeselték Sém utódainak elpusztitását. Akkor láttam csak, milyenek is az én jó ismerőseim, barátaim, akikkel azelőtti találkozásainkkor testvér-ként üdvözöltük egymást . . . Hogy miért néztem szembe a halállal? Mert oly "bűnt" követtem el, amiért halálbüntetés jár. Deportációban valtam éspedig épen Mauthausenben; abban a városban, ahol az embereket égető kazánok Moloch-szája soha be nem telt; éjjel-nappal, hétköznap, vasárnap tolyton-folyton felfelcsapó nagy lánggal égtek; borzalmas szagot terjesztve a környéken . . .

Néhány nap alatt négy ízben néztem szembe a halállal . . . Első esetben egész közelről rám célozva kétszersütötte el a fegyverét egy Hitler-ifjú, de a fegyver csak katogott; nem dörrent és golyó sem röppent ki a csőből. Ezután menetelés közben csak úgy cudar jókedvéből rámlőtt egy német katona, de a golyó csak súrolt, de nem sebzett meg.

De most a halál nagyon közelről vigyorog reám . . . A halált érdemlő bűn az volt, hogy egy bajtársamnak valami kis értéktárgy kenyérért való elcserélésénél tolmácsoltam, mert az eladó nem tudott németül. A vevő besugó volt és hát engem nevezett meg, mint aki kenyérért el akart adni értéktárgyat. Hivattak az iro-

dába . . . Mentem és utközben imádkoztam. Tudtam, hogy nincs irgalom . . . Az Úr kezébe helyeztem lelkemet . . .

Beléptem az irodába . . . Az asztalnál egyenruhás, ősárja kinézésű nyilván már sok emberi életet kioltott valaki ült. Előtte a kis értéktárgy, egy revolver és bot. Rámmereszti fenevadi gyülölettől izzó két szemét . . .

Megszólal :

— Te kutyamoslék (hundsfutter), te adtad el ezt ? Rámutat a kis értéktárgyra.

— Igen — feleltem. (Megmondhattam volna, hogy én csak tolmács voltam, de akkor egy helyett kettőt ölt volna meg.)

— Tudod, hogy ezért halállal lakolsz? — orditja. — Tudom — felelek halkan.

— Én jó ember vagyok — mondja, arcán sátáni arcfintorral — én megengedem, hogy te válaszd meg, hogyan halj meg. Úgy akarsz meghalni, mint egy ember, vagyis főbelőjjelek; vagy úgy akarsz meghalni; mint egy kutya, vagyis üsselek agyon ? Két perc gondolkodási időt adok — fejezi be szavait.

Behunytam szemem és imádkoztam. Soha ily közel nem éreztem az Úr Jézust magamhoz, mint akkor. Pillanatok előtt elvonult előttem egész multam, az otthon marad család, az elhagyott gyülekezet stb., stb.

— Két perc ! — megszólal a ki tudja hányszoros gyilkos.

Döntöttél, te kutyamoslék ?

Még mindig behunyt szemmel álltam és igy felemeltem kezem a kis értéktárgy, a bot és a revolver fölé. Nem láttam, melyik tárgynál áll meg a kezem. A halálnem feletti döntést az Urra bíztam.

— Szóval úgy akarsz meghalni, mint egy kutya ? Azt akarod, hogy üsselek agyon ? . . . — mondja gyilkosom.

Akkor tudtam meg, hogy kezem a bot feiett állt meg.

— Nyisd ki a szemed! — ordít.

Ránéztem.

Felállt és felemelte a botot és fejem közepére helyezte. Aztán magasra emelte a botot és számolt: einz, zwei, drei (egy, kettő, három) és mikor a "drei" szót kiejti, a bottal lesujtott . . .

Még a "drei" szót hallottam, aztán már nem tudtam semmit.

Enyhe szél lágy simogatására ébredtem . . . Este volt . . . A hold magasan haladt utján a hegyek fölött . . .

— Hát élek ? — kérdeztem magamtól. Fejem a nagy ütéstől szörnyen fáj, de szemeimmel látok füleimmel hallok, kezem-lábam megvan. Körülnézek és látom, hogy ott vagyok közel az ajtóhoz, a halottakból, vagy már járni nem tudó betegekből felrakott gulánál, akiket legközelebb az égetőkemencébe szállítanak...

Ovatosan felkeltem..., járni kezdtem... Szörnyű éhséget éreztem, mert tíz napig hajón voltunk, ahol enni nem adtak.

Imádkoztam... Hálát adtam Istennek, Aki már legalább 10 esetben is megmentett a haláltól. Az Ige beteljesedett: "Tábort jár az Úr angyala az Őt félők körül.

Fülöp Árpád

MISSZIÓ-MEZŐRŐL

60 éves ünnepély New Yorkban

1966 junius 4-én ünnepelte a New Yorki gyülekezet fennállásának 60 éves évfordulóját. Az ünnepség vacsorával kezdődött, amit nőtestvéreink szeretetből szolgáltak fel. A nagy számmal egybegyült ünneplőknek. A gazdag szeretetvacsora után az imaházba vonultunk, amely szépen megtelt az ünneplő sokasággal.

Az ünnepi szónok Molnár Balázs testvér, bridgeporti prédikátor volt, aki az Amerikai Magyar Baptista Szövetség és a Bridgeporti Gyülekezet nevében köszöntötte a gyülekezetet. Beszédében megemlékezett a gyülekezetben a multban szolgálatot végzett prédikátorokról: Zboray Lászlóról, Gazsi Istvánról, Dulity Miklósról, Matuskovits Józsefről, Tatter Vilmosról, Kocsis Imréről és Balla György testvérekről. A gyülekezethez szóltak még Van Der Veen, Osten, Kocsis Imre, Jaskó prédikátor testvérek. A gyülekezetet köszöntötték többen levélben és sürgönyileg ifj. Balla György prédikátor tv., aki e gyülekezetből lett iskolára küldve és itt is lett felavatva a prédikátori szolgálatra. Közben szép szólókat énekeltek : Bányai Sándorné, Kocsis Imre és Henry Addison testvéreink; énekelt a német gyülekezet quartett-je és volt egy összevont énekkari szám a környező és helybeli gyülekezet énekeseiből. Duettot énekeltek, Osten és Kaye testvérek Brunswickról. Végül Fülöp Árpád testvér köszöntötte Balla György testvért, mint a New Yorki Gyülekezet pasztor-emeritusát, aki szólt a gyülekezetnek és bemutatta az estén jelenlevő prédikátorok feleségeit: Balla Györgyné, Kocsis Imréné és Fülöp Árpádné testvérnőket.

Befejézül még Fülöp Árpád testvér szólt a most meginduló magyar rádió-igehirdetésről és e célra rögtönzött gyüjtésen mindjárt 150 dollár be is gyült.

"Eben Haezer" mindeddig velünk volt az Úr és igéretünk van, hogy velünk lesz a jövőben is. Hallalujah !

New York-i Tudósító

HIREK CHICAGOBÓL

Nagy örömünk volt Húsvét vasárnapján, amikor két szép növendék gyermek lett alámerítve a hullámsírba azon vallómásuk alapján, hogy hisznek Jézusban, mint személyes megváltójukban. A kislány gyülekezetünk pásztorának Helfres testvérnek a leánya, a fiú pedig, a vas. iskola növendéke, akinek szülei nem hivők, még csak nem is járnak imaházba. Búzdítson ez imára minden olvasót . . .

A másik örvendetes hír az, hogy megkezdtek egy gyermek klubbot még az ősz folyamán. Neve a Clubnak, Awana. Minden pénteken össze jöttek s ünnepélyesen fejezték be a napi munkát minden alkalommal. A gyermekek bibliai verseket tanultak, de sokszor jelen voltak a szülők is s hisszük, hogy az Úr Jézus szavai érintették szíveiket.

NEWYORKI GYÜLEKEZET RÁDIÓADÁSA

Amerikában még mindig 10,000 számra élnek magyarok. Nagyon sokan, akik még nem tanultak meg angolul, de sokan, akik itt élnek 40-50 éve, de más nyelven a magyar nyelven kivül nem beszélnek. Itt élnek, de nincs senki, akik lelkükkel törödne. Ez egyébként magyar sors ! Mi csak adtunk és adunk, de kapni soha senkitől semmit nem kaptunk. Igy adtunk magyarokat — lelkipásztorokat is — amerikai másnyelvű szolgálatra, vagy halált megvető missziói küldetésekbe, de ugyanakkor a mi saját, árva magyar népünk elhagyatva él szerte a világon. És szerte Amerikában is. Azt nem várhatjuk, hogy nemzetiségüek vigyék az Úr üzenetét a magyarok felé, ez a hivő magyarok feladata. Sok gyülekezetben örökre elhallgatott a magyar szó. Ezt lehet mondani fejlődésnek, de lehet visszafejlődésnek is nevezni. Mert ahol a magyarok által alapított gyülekezetben a magyar szó elnémult, ez nem azért történt, mert magyarok nem voltak, hanem, mert nem akadt az ottlevő magyarok között az igeszólásra alkalmas személy, vagy a más-

nyelvű vezető nem tűrte meg a magyar nyelvű szolgálatot.

A New yorki gyülekezet felismerte a felelősséget a magyarokkal szemben és ezért a magyar rádión keresztül sugároztatja az Úr üzenetét havonta kétszer a magyarok felé. De — sajnos — csak New York, New Jersey, Connecticut és Pennsylvania államokban hallható adásunk.

Kérjük testvéreinket figyeljék adásunkat! Minden hónap első és utolsó vasárnapján délután 1.15 perckor hirdetjük az Úr Igéjét a **105.9 FM rádión** magyar nyelven. Kérjük azt is, hogy irjanak nekünk, hogy hallották adásunkat és közöljék velünk észrevételeiket.

Közöljék magyar ismerőseikkel adásunkat! Mentsünk magyar lelkeket; ez a mi feladatunk! **Cimünk: Hungárian Baptist Church 225 East 80th Street New York, N. Y. 10021**

Gyászjelentés Pétervárról:

Május 25-én este, szép számmal jelentünk meg a Prevvatt Temetkezési kápolnában, hogy végtisztességet tegyünk: Révi Illés lelkipásztor testvérünknek ravatala mellett. Elhúnyt testvérünk hosszas betegség után költözött a jobb hazába, ahol nincs tovább szenvedés, halál se könyhúllatás, mert az elsők elmultak Jel. 21:4.

Isten vigasztaló igéjét: Matus József, a Magyar Keresztyén Egyház lelkésze hírdette, úgy angol, mint magyar nyelven, a befejező imát: Boda testvér mondta.

Révi testvérünk éveken keresztül hírdette Isten szent igéjét lelkesedéssel s több gyülekezetben lelkipásztori szolgálatban, legutóbb itt is mint társlelkész dolgozott.

Gyászolja őt elsősorban is hűséges felesége, aki szeretetteljes odaadással ápolta úgy a kórházban, mint otthon, mellette volt reggeltől estig. Hisszük, hogy az Úr, aki legcsekélyebb hűséget is gazdagon jutalmazza, nem felejtkezig el róla. Gyászolja két leánya családjával, akik több alkalommal el jöttek más államból, hogy ha lehet, segíthessenek nagy beteg apjuknak. Egyetlen fia aki Pakistanban van, nem jöhetett hozzá egyszer sem...

Révi testvér 81 éves volt, amikor haza hívta az Úr. Földi porsátorát Michigan államban helyezték nyugalomba a családi sírhelyen, lelkét pedig — hisszük —, Jézus fogadta magához a dicső feltámadás reggeléig. Isten veled Revi testvér, egy boldog viszontlátás reményében!

Megbizásból: Boda Sándor

Révi testvért én is ismertem és tiszteltem. 1958-ban találkoztam vele először, amikor szabadságon voltunk Argentinából. Igy még inkább, készséggel tettem eleget Vér testvér kérelmének és mindjárt, a telefon általi értesülés után, kezdtem érdeklődni, hogy mikor és hová fogják temetni. Mihályfi József, pünkösdista prédikátor testvér állt mellém, nemcsak a temetési helyszín megtalálásában, hanem aztán el is jött velem a tőlünk 80 mérföldre eső Ottiwill város temetőkertjébe, ahol elhúnyt testvérünk családi sírhelye van.

Először Flintre mentünk, ahol Szabó Károly testvérrel, aki az ottani Magyar Pünkösdista Gyülekezet lelkipásztora találkoztunk, aki feleségével együtt velünk jött a temetőbe. Igy két pünkösdista és egy baptista lelkipásztor volt jelen, de a temetési szertartást egy Methodista lelkész végezte, elhúnyt testvérünk gyermekeinek rendelkezése alapján. Szövetségünk nevében részvétünket fejeztük ki az özvegy és mindkettő gyermekeiknek.

Ez úton is köszönetet mondunk Mihályfi testvérnek, mint érdeklődő és kellemes utitársnak valamint Szabó testvérnek és kedves feleségének, a szíves vendéglátásért, akinek megismerése által, ismét gazdagodtunk. M. A.

CHICAGO

LOVAS EMMA testvérnőt kísértük a temetőbe junius 6-án, akit 3-án hívott haza az Úr. Temetésén nagyon sokan jelentek meg, azért is, mivel testvérnőnk vendégszerető lélek volt és sok árvának törölte le könnyét. Akkor nap, mikor meglátogattuk (talán halálának napja,) kezemben a bibliával, olvastam Jn. 14. részét s után felemelte mind a két kezét és kérte, hogy imádkozzunk érte, hogy hamar költözhessen a jobb hazába. S tényleg azon éjjel haza is hívta az Úr. Helfers lelkipásztor ugyancsak Jn. 14. részét és a 23. zsoltárt olvasta fel a temetési szertartáson és annyira mélyen fejtegette Isten igéjét, hogy a rokonság igéretet tett arra, hogy következő vasárnap eljönnek az imaházba. **Lovasné** testvérnő egyetlen fia meghalt 1943-ban, férje pedig három évvel ezelőtt. Igy két nevelt fia sírt koporsója mellett s gyászolja három unoka s azok gyermekei, nagy rokonság és barát.

Testvérnőnk hűségesen támogatta a gyűlekezetet amig csak birta. Mindég boldog volt, ha arra a kérdésre, voltak-e barátok az istentiszteleten? igy válaszolhatott. Igen és minden szépen megy a gyülekezetben. Utána össze tette kezét és úgy mondta: "Hála neked Uram!" Többször tett ígéretet arra, hogy utolsó leheletéig fog imádkozni a gyülekezetért és rokonaiért. Fülöp Lajosné

Chicago-i Gyülekezet és prédikátor címe: West Pullman Baptist Church, 656 West 118th St., Chicago Illinois 60628, Rev. James W. Helfers, Phone 798-9459.

Buffalo N. Y.

Szomorú szívvel tudatjuk, a kedves testvériséget, hogy **KERBER HENRIK** testvérünk, junius 17-én (1966) közel 87 éves korában — csendes állomba merülve — a mennyei hazába költözött. Junius 12-én vasárnap még gyülekezetben volt, Fekvő beteg nem volt, inkább az utóbbi napokban csak gyenkékedettl. **Kerber** testvér 17 éves korában fogadta el az Úr Jézust személyes megváltójául és Budapesten a Wesselényi utcai gyülekezetben megkeresztelkedett. Ott volt tag és tisztviselő később mint diakónus, gyülekezeti vén, vasárnapi iskola főtanító és tanító, és az énekkarnak is tagja volt. A gyülekezeti munkában nagy odaadással vett részt egész élete végéig. 1902-ben nősült meg és a házasságából négy gyermek született. Felesége 1930-ban meghalt. 1944-ben gyermekeivel együtt Németországba menekült és onnan 1956-ban Buffaló, N. Y.-ba jöttek. Azóta az itteni gyülekezetnek hűséges tagja volt. Hitélete példás mintaképe volt a valódi hivő embernek és az egész gyülekezetre jó lelki hatást gyakorolt.

Temetése junius 20-án ment végbe komoly hallgatóság jelenlétében. A szertartást Galambos Pál a gyülekezet pásztora végezte a Filipibeliekhez irt levél 1:21-23. versei alapján és Rev. Lehmann János testvér a Jelenések könyve 14:13. verse alapján végezte — illetve végezték. —

Gyászolják leányai Mrs. Mária Molnár és Miss. Lydia Kerber, négy unokája és öt dédunokája, azonkivül a rokonság és sok barátai. Áldásos élete sokáig emlékünkben fog maradni. Az Úrtól kérünk vigasztalást a gyászoló családokra.

Egy jelen volt